

Herdabrev för fastetiden 2017 – be, se, ge

Kära bröder och systrar i Stockholms katolska stift!

Fastetiden är en nådens tid, då vi får öppna oss för Guds faderliga och moderliga omsorg om sina barn. ”Kan då en moder glömma sitt barn, så att hon inte har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde glömma sitt barn, så skulle dock jag inte glömma dig” (Jes. 49:15). För att kunna ta emot Guds kärlek i fullt mått och förvandlas av den, måste vi välja sida. ”Ni kan inte tjäna både Gud och mammon” (Matt 6:24), säger Jesus. Aldrig har denna uppmaning varit mer aktuell än i vår tid och miljö, där materialism och konsumism hotar att göra många till mammons trogna tjänare. Ekonomi måste alltid syfta till det allmänna bästa, inte bara till egen vinning. Penningen får inte ta över makten och reducera människan till konsument, producent - och patient. Människan kan bara finna sitt fulla värde och sin sanna lycka i mötet med den levande Guden. Därför är fastetiden så viktig. Den hjälper oss att skaka av oss tyranniet under penningen. I dagens evangelium vill Jesus hjälpa oss att våga lita på Guds försyn och inte bara bekymra oss om det materiella. Samtidigt vet vi att det inte är så lätt att alltid leva tillitsfullt och bekymmersfritt. Därför behöver vi omvändelse och bot.

Varje fastetid får vi öva oss på nytt i att leva som Guds älskade barn och bli befriade från materialismens förslavande ok. Hur skall vi då bete oss för att leva i enlighet med vår värdighet som ”söner i Sonen”, som Jesu systrar och bröder? Hur kan vi låta oss ledas av den helige Ande för att komma Fadern allt närmare? Vi kan få hjälp av fyra verb på *t*: vi får *tjäna* Gud, *tro* på allt vad han har uppenbarat om sig själv, *tacka* honom för allt vad han gör för oss och *tillbe* honom som är världens Skapare, vår Herre och Gud. Dessa verb kan hjälpa oss att växa in i en levande relation till Gud. Vi gör ett målmedvetet och helhjärtat val för den treenige Guden och ger oss helt till honom. Vid fastetidens början är det viktigt att verkligen sätta igång på allvar. Vi vill gå med Jesus på hans väg upp till Jerusalem. Vi vill följa i hans spår, kosta vad det kosta vill. Vi vill lämna det gamla, själviska och syndiga bakom oss genom en ångerfull bikt. Vi kan också ha nytta av tre substantiv på *b*: vi vill gå *botens*, *bönens* och *barmhärtighetens* väg. Vi tillhör den korsfäste och uppståndne Herren. Redan genom dopet har vi fått del av hans mysterium. Under faste- och påsktiden får vi år efter år leva oss in detta mysterium, så att vi kan förvandlas till en allt djupare Kristus-likhet.

Varje dag under fastans fyrtio dagar kan bli till ett äkta möte med Jesus Kristus. Men då måste vi också gå in i fastetiden med ”beslutsam beslutsamhet” som Teresa av Avila säger. Varje dag kan vi börja om på nytt och göra ett medvetet val för Jesus. Tre små ord kan hjälpa oss, så att vår omvändelse blir daglig, ja, varje morgon ny och frisk. Det är de tre orden: *be*, *se*, *ge*. Vi kan behöva sådana små pedagogiska knep för att överlista vår lättja och likgiltighet, ja, också för att stå emot frestarens alla finter. Med hjälp av dessa små ord kan vi göra varje fastedag till en reträtt i all enkelhet.

Be är alltid det första vi skall göra på morgonen. Så fort vi öppnar ögonen kan vi be: ”Herre, vi tackar dig för denna nya dag. Den är din gåva till oss, låt allt vad vi gör bli vår gåva till dig”. Börjar vi dagen i bön, är det lättare att bli kvar i bönen atmosfär under resten av dagen. Vi lever vår dag i gemenskap med Gud. Vi är inte ensamma om att bära dagens börda. Vi får glädja oss över att vi ständigt är burna av Guds nåd. Vi är inte hänvisade bara till oss själva och andras godtycke. Vi får ständigt förnya vår relation med honom, som alltid är med oss. Vi kan tillbe och falla ner i vördnad för hans majestät. Vi kan be om hans hjälp för oss själva och för människor i nöd. Vi kan be honom om förlåtelse för vår synd och för hela världens bortvändhet.

Vi kan bönfälla honom om fred på vår jord. Bönen kan anta olika gestalter: ordlös förtröstan och överlåtelse likaväl som tidegårdens och rosenkransens rytmiska upprepande. Börjar vi dagen med bön, går det sedan vidare av bara farten, i Andens egen fart.

Se är det andra steget. Vi måste lära oss se på oss själva och vår nästa med Guds ögon. Att tro är att dela Guds sätt att se på sig själv och hela verkligheten. Vi kan använda våra ögon för att komma Gud närmare. Allt vi ser är skapat av Gud och kan hjälpa oss att komma honom närmare. Vi gläds över det fina och vackra vi ser och tackar Gud för det. Vi sörjer över det hemska och tragiska vi ser på nätet eller på TV och ber om Guds förbarmande. Vi ser med kärlek på vår nästa och försöker se Guds spår i henne. Det är omvälvande, när vi upptäcker Jesus fördold i vår nästa, inte minst i den lidande medmänniskan. Genom att se på människor på bussen eller på gatan, kan vi överlämna dem åt den Gud som vill frälsa dem.

Ge blir allt mer naturligt och nödvändigt för oss, när vi lever i Guds närvaro. Vi har redan gett Gud vår dag. Allt vad vi gör under dagen blir vår gåva till honom. Våra misslyckanden och svagheter behöver inte vara förgäves, om vi kan ge dem till Gud. Vi kan ge oss själva till honom, ögonblick får ögonblick. Det blir vår stora glädje att vi kan ge något av vad vi är och har till vår nästa. Våra pengar får störst värde när vi ger bort dem till de behövande. Vår tid blir allt mer dyrbar ju mer vi avstår från att ägna den bara åt oss själva. Fadern har gett oss sin Son, ja, han har utgivit honom på korset för vår frälsnings skull. Också vi får leva i denna självutgivande kärlek och vittna för världen om Guds oändliga barmhärtighet. Må fastetiden bli en andlig förnyelsetid för hela vårt stift, så att vi kan ge människor i vår närhet en aning om den katolska trons skönhet och sanning!

Med min förbön och välsignelse till er alla,

Stockholm, Petrus Biskopsstol, den 22.2.2017

+Anders Arborelius ocd